

Un Santuari i un arquebisbe

A València, de tant en tant els ha tocat haver de suportar algun arquebisbe que ha mostrat actituds estranyes. I ara, una altra: L'actual arquebisbe és Agustín García-Gasco (i que sembla que és a prop de la jubilació), doncs, deixa'l anar! Abans de deixar el ramat, aquest pastor ha tingut una idea lluminosa: A prop de la Ciutat de les Arts i les Ciències, l'Església, i per desig d'aquest monsenyor, hi vol erigir un temple que s'anomenarà "Santuario de los Beatos Mártires Valencianos", i serà en recordança de 226 màrtirs valencians morts durant la guerra civil.

Però, es veu, segons s'ha pogut saber, que hi ha algun grapat de persones que "no són tan màrtirs" com d'altres. Diuen que les víctimes que recordarà el santuari, només són les que van sucumbir a mans dels republicans. Monsenyor Agustín, jerarca de la Catòlica: No acostumeu a predicar l'amor, el perdó, la comprensió a tort i a dret? I segons el mateix Jesús, no hauria de ser per a tothom? Doncs, per això, davant de la iniciativa hi ha gent que va fent preguntes. I les víctimes de l'altre bàndol?

La iniciativa ha rebut crítiques. I en algunes n'hi ha que ho expressen prou bé, com ara el Joanjo Aguar Matoses. En la crònica diu:

"I tots aquells que foren assassinats pel bàndol franquista? (a qui donava suport l'Església) I els vint-i-sis mil xiquets, dones i homes que acabada la guerra van patir la repressió dels feixistes, sent empresonats, apallissats, torturats, massacrats i soterrats a les fosses comunes del cementiri de València? No van ser màrtirs ells també? Perquè els mateixos que fan tants homenatges a les víctimes d'un bàndol s'oposen a restablir la dignitat d'unes altres?"

Doncs, sí, senyor Aguar: Teniu tota la raó. I a Vós, senyor arquebisbe us diria: Si sou un ministre de l'Església, i voleu recordar víctimes, les heu de recordar totes.

El Cabrineti

El Miquel va néixer a Riner a la casa que en diuen cal Cabrineti. En traslladar-se a Solsona es va emportar el nom de la casa. Van comprar una casa a la placeta de Santa Llúcia. Allà hi passà la vida.

Alguns amos tenien a la finca algun forn per fer obra i quan venien els pins feien netejar el bosc: Els feixos bons per als forners de pa, la brossa el forn de l'obra i la llenya per al foc de casa.

EL Miquel amb el seu germà Elies feien l'obra que servia per arreglar les cases que tenien a les finques i la que els sobrava se la venien. Més tard el Miquel feia de marcador: anava al bosc a marcar els pins de la mida que es podien talla i cuidava un hortet. Era molt treballador, diligent i de gran bondat. Donava bons consells. Érem molt amics; em va ajudar i guiar pel bon camí. Amb tot l'agraïment el seu nom resplendeixi a la revista Celsona. Entre les coses que m'explicava us en diré una:

Per la república va instal·lar a cal Sala una cas de prostitutes i en deien la casa de Barrets, perquè els homes es treien tota la roba i es posaven un barret per realitzar el seu treball.

El Miquel un dia es va llevar molt de matí a portar un recado d'urgència i en passar el pont va trobar uns homes que feien molta gresca i reien.

"Crec que no m'equivoco: Ja veniu de les Nenes Maques de cal Sala".

I em van dir que sí: *"I ens les hem fotudes totes a base de bé".*

"Voleu dir que us han fotut a vosaltres. Us en faré l'explicació i veureu que jo tinc la raó: Allà us han fotut el suc de la sardina, les pessetes de la cartera i us regalaren un tip de beure per fer-vos ben contents i que sortíssi d'allà rient. Elles amb els vostres diners se la passaran bé i vosaltres a treballar per tornar a guanyar. El dir que les heu fotudes és una mentida, la veritat és que elles us han fotut a vosaltres."

"Cabrineti, vos donem la raó:

Ja estic content que reconeixeu que la tinc. Però ara pensa amb el que et diré: no et fiquis mai al forat negre de cap dona. Allà no hi ha res més que porqueria i s'hi encomanen mals molt dolents. Fes bondat i ja en trobaràs una que t'estimarà, et cuidarà i t'ajudarà. A més a més podràs ficar-te dintre el seu forat negre amb il·lusió. Si la trobes del tretze no arribis als catorze, perquè us discutiríeu i renyiríeu. És molt bonic que a les famílies hi hagi pau i tranquil·litat. Això t'ho dic amb l'experiència. La meua és del tretze i, com que al catorze no m'hi he posat, tinc la sort de viure bé de Cabrineti vell. Ja et recordaràs del consell."

Si almenys

M'he topat amb vells escrits
que de dies he deixa't
damunt el llit
m'han menystingut altravolta
sovint m'hi trobo
cap amant és més fidel
als espais deserts de mi
virulents d'estima criden
res a dir...
m'allunyo de la porta
quadrats de rodona apilats
si almenys no féssiu nosa.

Tot el saber no escrit voldria
d'eixa alzinada fulla
i saber-ne esbrinar
els nervis epidèmics
del caduc present que visc

donaria la mort
passo pàgina de dolor
a qui he promès llegir.

S'esquinça la tarde i
que poc m'agrada
dins la calma de la fosca
callar-te...

ploro per si no em vols
i per si fos veritat
endreço el rebost
fulls de llustre i nit
vetlleu l'inconscient
per mi.